

appel til vedkommende regeringer om iagttagelse af resolutionen af 1. december 1950, vedtoges mod østblokkens stemmer, medens een (Indien) afholdt sig fra at stemme.

Plenarforsamlingen godkendte resolutionen den 17. marts med 54 stemmer for og 5 imod.

8. Burmas klage over aggression fra Nationalistkinas side.

(Dagsordenens punkt 77).

Klagen tog sigte på de rester af den kinesiske nationalisthær, der i 1950 på flugt for de forfølgende kommunistiske styrker overskred grænsen til Burma, og som siden er vokset til ca. 12 000 mand, der står under Formosa-generalen Li Mi's kommando.

I en tale, der vandt almindelig sympati, redegjorde Burmas delegerede for de ulemper, som tilstedeværelsen af disse væbnede styrker voldte den burmesiske befolkning. Han så i general Li Mi's kommando og tropernes udrustning et bevis på Nationalistkinas ansvar for styrkerne.

Talen blev imødegået af Kinas delegerede, der gjorde gældende, at hans regering ikke havde nogen fysisk mulighed for at kontro-

lere tropperne, men ville være villig til at samarbejde om deres evakuering til Formosa.

Alle andre delegerede, der deltog i debatten, var enige i det berettigede i Burmas klage. Flere fandt dog, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at gøre den kinesiske nationalistregering ansvarlig. Et burmesisk resolutionsforslag, der indeholdt en fordømmelse af Formosa-regeringen, havde under disse omstændigheder ikke udsigt til at blive gennemført. Interessen samlede sig i stedet om et af Mexico i samarbejde med Indien og Iran udarbejdet resolutionsforslag, der efter at have undergået forskellige ændringer, bl. a. for at muliggøre tilslutning fra østeuropæisk side, den 22. april blev vedtaget af 1. udvalg og dagen efter af plenarforsamlingen, hvor alene Kina afholdt sig fra at stemme.

Resolutionen anbefaler fortsatte forhandlinger med henblik på at opnå afvæbning og tilbagetrækning eller internering af styrkerne og opfordrer alle stater til på anmodning af Burma at bistå til en fredelig evakuering af styrkerne samt afholde sig fra at yde støtte til deres forbliven i Burma.

Budget- og administrationsspørgsmål.

I. Generalsekretærens rapport om personalepolitik.

(Dagsordenens punkt 75).

I følge med en serie angreb i den amerikanske presse på amerikanske embedsmænd i FN, der beskyldtes for kommunistisk virksomhed, indledtes i foråret 1952 en undersøgelse af deres forhold af den amerikanske sikkerhedstjeneste med afhøringer for vedkommende udvalg af kongressen. Undersøgelsen medførte, at en række af de pågældende embedsmænd, hvoriblandt flere højtstående, fik deres opsigelse.

Under hensyn til det røre, der vakttes om sagen, indhentede generalsekretæren fra

tre fremtrædende jurister, en britisk, en amerikansk og en belgisk, et responsum om de i forbindelse hermed stående retlige problemer og afgav i en rapport af 30. januar 1953 en udførlig redegørelse til plenarforsamlingen. Rapporten understreger generalsekretærens eneansvar for ansættelser og afskedigelser i FN's stab uden nogen ret for de enkelte medlemsstater til at blande sig heri. På den anden side er det, fremhæver rapporten, altid blevet fastholdt, at ingen funktionær må deltage i nedbrydende virksomhed mod nogen medlemsstats regering. Generalsekretæren må selv sagt til en vis grad være afhængig af oplys-